

"Tolerantes"

Aquest setmanari ha anat informant puntualment sobre l'activitat dels sectors contraris a la política lingüística de la Generalitat. Com recordaran els lectors, els passats dies 12 i 13 de desembre s'havien de celebrar unes jornades sobre el tema organitzades per un grup de revistes en castellà, jornades que finalment es van desconvocar per diferents motius. En substitució d'això, els impulsors de la iniciativa –aplegats en l'anomenat Foro Mogambo– van muntar, el mateix dia 12, una mena d'assemblea semi-privada (no es va anunciar públicament, però l'assistència era lliure) a la Casa de la Caritat. Alguns mitjans informatius van ser avisats, altres no. EL TEMPS, no (per què?). De tota manera, parlant amb uns i altres ens n'hem fet una idea molt aproximada.

El lema oficial de la trobada tenia forma d'interrogant: "*¿Es posible hoy en Cataluña el diálogo sobre lengua, cultura y democracia?*". Sabem que hi va assistir un centenar de persones, la gran majoria frontalment oposades a la política lingüística. Hi havia, a banda dels andònims, intel·lectuals com Eugenio Trías, Paco Fernández Buey, Francesc de Carreras, Llorenç Gomis o Miquel Riera (director d'*El Viejo Topo*), i també el dirigent anguitista d'IC Alfred Clemente. Em diuen que havien estat convidades algunes persones "de l'altre costat", com l'Àngel Colom i en Jordi Sánchez, polític i ex-dirigent de la Crida, però no hi van assistir. Haguessin estat en minoria absoluta. En qualsevol cas, la reunió es va convertir en un exercici catàrtic per a molts dels assistents, que van despotricar contra la normalització, en molts casos explicant els seus greuges personals, enmig d'un ambient de comprensió i suport. Es va acusar el PSC i IC d'inhibició davant el "problema", fins i tot de traïció a les seves bases electorals, i es dibuixà un panorama del país segons el qual el castellanoparlant està en una situació d'asfíxia. Els acords: organitzar unes jornades públiques pròximament i elaborar un llibre blanc de la situació del castellà a Catalunya.

M'agradaria equivocar-me, però em temo que la reunió de la Casa de la Caritat serà un punt d'inflexió en l'estratègia d'aquests sectors, que se senten més forts que mai per-

què, entre altres motius, és la primera vegada que hi ha intel·lectuals homologables que els fabriquen un discurs homologable. Tan homologable com demagògic, és clar, però basat en conceptes amables, fàcils de digerir per la gent del carrer, com ara tolerància, bilingüisme, respecte, obertura... res a veure amb allò d'*estamos en España y por tanto se habla en español*; ara es tracta de parlar dels drets lingüístics individuals i reivindicar la riquesa del bilingüisme existent a Catalunya...

D'acord, doncs, parlem del bilingüisme existent, que diu que tant ens enriqueix.

Amb el bilingüisme existent tenim dues comunitats lingüístiques, la catalana i la castellana, una de les quals és bilingüe perquè tots els seus parlants dominen perfectament les dues llengües, mentre que l'altra és majoritàriament monolingüe (al Principat, 1.200.000 persones confessen que no són capaces de parlar en català).

El bilingüisme existent impedeix els ciutadans d'aquest país coses tan raonables com poder veure en català qualsevol de les pel·lícules estrangeres que s'estrenen i que només (subratllo el només) podem veure en castellà. El bilingüisme existent no ens permet seguir un procés judicial, per més simple que sigui, en català. Només (i subratllo el només) ho podem fer en castellà. El bilingüisme existent no em deixa fer una inscripció en

català en el Registre Mercantil, Civil o de la Propietat; el bilingüisme existent no em permet llegir les instruccions d'ús de cap dels electrodomèstics que he comprat en català (he arribat a llegir-les fins i tot en grec, però mai en català), ni tampoc no puc medicar-me en la meua llengua, cosa que sí que poden fer els castellanoparlants, perquè els prospectes de les medecines només (subratllo el només) estan en castellà; el bilingüisme existent no em deixa llegir en català la gran majoria de llibres d'autors estrangers que, en canvi, tenim traduïts només en castellà (i subratllo...).

No he sentit mai que als *tolerantes* bilingüistes els preocupi tot això. I vostès? Potser sí que existeix un bilingüisme enriquidor, però estic segur que no és el que tenim ara. Per això hi ha una cosa que es diu política de normalització lingüística. I per això és difícil d'entendre què hi feia segons qui, el divendres dia 12, a la Casa de la Caritat. ■

EDUARD VOLTAS

"Potser sí que existeix un bilingüisme enriquidor, però de segur que no és el que tenim ara. Per això hi ha una cosa que es diu política de normalització lingüística."